

[Steen Folke]

ne spiller en rolle, og derfor må vi have en eller anden form for fornemmelse af, hvad regeringen agter at gøre, hvis og når folkettingen vedtager det dagsordensforslag, der er fremsat, hvad jeg som sagt håber.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Hr. Lasse Budtz var så venlig at rette et par ord til mig. De gik ud på, at min verden skulle stå stille.

Jeg kan bekræfte, at jeg ikke har udviklet mig så meget, som hr. Lasse Budtz har. Jeg synes, at hr. Lasse Budtz igennem årene, det vil jeg gerne medgive hr. Lasse Budtz, har været igennem en helt enestående udvikling, der har været præget af erhvervelse af stadig mere viden, en så stor og omfattende viden, at hr. Lasse Budtz i dette øjeblik faktisk påtager sig heroppe fra talerstolen at lede hele den danske udenrigspolitik. Hvis ikke hr. Lasse Budtz var så personligt beskeden, som han jo er, ville han sikkert nævne, at han også leder mange andre landes udenrigspolitik. Det er jo imponerende. Det synes jeg er godt gjort. Det er sjældent, at en enkeltperson, selv om han har samme professionelle baggrund som jeg – udenrigsministeren i øvrigt også – har gjort en så hurtig og omfattende karriere som hr. Lasse Budtz.

Jeg kan bare ikke forstå den brug, hr. Lasse Budtz gør af sine, som jeg siger, meget omfattende evner og den meget store indsigt og viden, han har. For hvad er det egentlig, han siger? Siger han, at nu skal de forhandlinger, som den tidligere regering gerne ville have ført til ende, føres til ende i Genève? Siger han, at vi skal videre frem, at vi pålægger udenrigsministeren at gøre alt, hvad han kan, for at det danske diplomati, og hvad vi nu ellers har af den slags ting, kan bringe os frem mod en forhandlingsløsning i Genève? Nej, såmænd gør han ej. I stedet for udstyrer hr. Lasse Budtz Sovjetunionen med undskyldninger for at afbryde forhandlingerne, hvis det går anderledes, end nogle andre mennesker antager. Jeg ved ikke, for hvilken gang det er, hr. Lasse Budtz i dag har afbrudt forhandlingerne på Sovjetunionens vegne, hvis der opstilles raketter.

Hr. Lasse Budtz har også sådan forståelse for de sovjetiske følelser, hvis vi udtrykker os på lidt andre måder. Jeg vil egentlig godt sige, at det synes jeg er noget dumt noget, og

jeg synes, det er meget kedeligt. Jeg synes, det havde været rigtigt og rart, hvis det entonigt fra dette ting i dag var kommet som et budskab, at det overvejende flertal i det danske folketing ønsker et forhandlingsresultat i Genève og forhandlingsresultater andre steder, så vi kunne bruge vores kræfter på det. Men sådan skal det jo ikke være, og det kan have mange forklaringer.

Jeg skal tillade mig at gå ud fra, at en af forklaringerne ikke er, at hr. Lasse Budtz og jeg er dybt uenige om ret mange ting, men at hovedforklaringen sagtens er den, at socialdemokratiet, efter at det ikke er i regering mere, skal have SF og VS til at stemme for dagsordensforslag, som kan drille firkløverregeringen. Så må vi jo leve med det, men det er en mærkelig form for udenrigspolitik, vi er begyndt at føre i Danmark.

Arne Christiansen (V):

Hr. Lasse Budtz henstillede til mig, at jeg ikke skulle bekymre mig for udviklingen i socialdemokratiet. Det gør jeg heller ikke, ikke for socialdemokratiet som parti, lige så lidt som hr. Lasse Budtz behøver at bekymre sig om venstre og udviklingen hos venstre. Men socialdemokratiet er jo også i opposition i stand til at øve indflydelse på landets sikkerheds- og udenrigspolitik med støtte fra SF, VS og de radikale, og hvis DKP havde været her i salen, er jeg sikker på, de stemmer givet også ville blive kastet til fordel for socialdemokratiets nuværende politik. Derfor er jeg bekymret. Den registrerede udvikling belaster Danmarks troværdighed som allieret. Den belaster, den skaber usikkerhed om vor vilje til at leve op til vore forpligtelser som allieret.

Det hjælper ikke, at hr. Lasse Budtz næsten besværgende gentager – også i dag – at socialdemokratiet sandelig står bag ved NATO, når man med totalt ændrede reelle holdninger er med til at udhule NATO-politikken.

Hr. Lasse Budtz bragte også H. C. Hansens udtalelser om atomvåben på dansk jord ind i debatten, ganske som hr. Anker Jørgensen. Da hr. Anker Jørgensen rejste spørgsmålet, lå det i bagehovedet på mig: er det nu rigtigt, det, der bliver sagt her? Er det den fulde sandhed, er det et rigtigt citat? Under udveksling af korte bemærkninger kan man jo